

Arrest

nr. 93 106 van 7 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat E. CHEBA-EMINOUE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 mei 2007 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 mei 2007.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 juli 2007 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 maart 2008, 16 oktober 2008 en 16 februari 2012.

1.3. Op 23 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 maart 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, van Koerdische origine zijn en afkomstig zijn van Kirkuk.

In januari 1996 zou u lid zijn geworden van de Koerdische Arbeiderspartij PKK. Vóór 2002 zou u vaak in kampen van de PKK in het Qandil-gebergte hebben verbleven. U zou er verantwoordelijke zijn geweest van de culturele afdeling. U verklaarde nooit te hebben meegestreden. In 1999 en 2001 zou u omwille van uw PKK-activisme problemen hebben gekregen met de Koerdische overheid en de PUK (Patriottische Unie van Koerdistan). U zou één maand en achttien dagen zijn opgesloten. U zou zijn vrijgelaten op voorwaarde dat u uw activisme voor de PKK zou stopzetten en voor de PUK zou beginnen werken. Na uw vrijlating zou u zich in het Qandil-gebergte hebben schuilgehouden.

Eind 2001 zou u door de PKK naar Syrië zijn gestuurd waar u verantwoordelijk werd voor de culturele afdeling van de PKK. In 2002 zou de PCDK (Partiya Caraseriya Demokratika Kurdistan) zijn opgericht naar aanleiding van de ontbinding van de PKK in Kadep en zou u lid zijn geworden van de PCDK.

In 2004 zou u teruggekeerd zijn naar Irak en lid zijn geworden van het bestuurscomité cultuur en kunst van de PKK. Dit comité zou zich hebben beziggehouden met alle kunstactiviteiten in binnen- en buitenland.

In januari 2006 zou u uit de PKK zijn gestapt. U zou niet langer akkoord zijn geweest met de doelstellingen van de partij. Ook zouden er interne spanningen zijn geweest tussen leden uit Zuid- en Noord-Koerdistan. Nadat u uit de PKK (PCDK) stapte, zou u door de PKK gezocht worden. U zou zich op verschillende plaatsen schuil hebben gehouden. In die periode zou uw familie regelmatig bezoek hebben gekregen van aanhangers van de PKK. In mei 2006 zou u opnieuw door de PUK zijn opgepakt. Zij zouden niet op de hoogte zijn geweest van het feit dat u uit de PKK was gestapt. In juli - augustus 2006 zou u zijn vrijgelaten op voorwaarde dat u voor hen zou spioneren. Ze zouden u gevraagd hebben informatie over de PKK door te spelen. Bovendien zou u zich regelmatig hebben moeten aanmelden bij de Asayesh (Koerdische veiligheidsdienst) in Qarahandjir. U zou uiteindelijk nooit 'gevoelige informatie' over de PKK aan de PUK hebben doorgespeeld. U zei het niet eerlijk te vinden om voor de PUK te spioneren. Na uw vrijlating zou u door leden van de PKK gevisieerd zijn. U zou drie keer op straat door hen zijn aangesproken en in september 2006 zou uw auto door onbekenden zijn beschoten. Na dit incident zou u naar Iran gevlucht zijn. Na enkele maanden zou u naar Irak zijn teruggekeerd en u op 1 verschillende plaatsen hebben schuilgehouden. Op 20 april 2007 zou u Irak hebben verlaten en via Turkije naar België zijn gekomen. U zou op 17 mei 2007 in België zijn aangekomen. Op 21 mei 2007 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Dient te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling of deze van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u ter ondersteuning van uw asielaanvraag een originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs neerlegde. Dient echter te worden opgemerkt dat uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs ter authenticatie werden voorgelegd aan de Federale Politie, die vaststelde dat de door u neergelegde documenten vervalst zijn. De informatie waarop het Commissariaat-generaal (CGVS) zich hiervoor baseert, bevindt zich in het administratief dossier. Het neerleggen van valse identiteitsdocumenten doet het CGVS besluiten dat u de Belgische autoriteiten doelbewust heeft tracht te misleiden om zodoende een verblijfsstatus te worden toegekend. Dit doet ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw asielaanvraag en ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid.

U stelt dat u na het neerleggen van uw politieke activiteiten problemen heeft gekend met zowel uw vroegere partij PKK als met de rivaliserende PUK.

Over de problemen die u zegt te hebben gekend met de PUK dienen evenwel een aantal opmerkingen te worden gemaakt. Zo heeft u aangaande de precieze omstandigheden na uw vrijlating in 2006 in de loop van uw asielprocedure meermaals tegenstrijdige verklaringen afgelegd. U verklaarde aanvankelijk dat u zich de eerste maand na uw vrijlating elke week diende aan te melden bij de Asayesh in Qaranhandjir en dit voor het plaatsen van een handtekening. Daarna zou u zich om de maand hebben moeten aanmelden (zie gehoorverslag CGVS, 16 oktober 2008, p.6). U voegde er aan toe dat u zich slechts gedurende één maand na uw vrijlating persoonlijk heeft aangemeld en uw familie het daarna (via het betalen van smeergeld) zou hebben kunnen regelen dat u zich niet meer diende aan te melden. U heeft zich nadien niet meer persoonlijk aangemeld omdat u anders met hen moest samenwerken (zie gehoorverslag CGVS, 16 oktober 2008, p.7). In tegenstelling tot bovenstaande verklaarde u een andere keer voor het CGVS dat u zich in de eerste periode na uw vrijlating dagelijks diende aan te melden in Qaranhandjir. Verder zei u dat u zich later één keer per week en daarna één keer per maand diende aan te melden (zie gehoorverslag CGVS, 4 maart 2008, p.5). Verder verklaarde u tijdens het interview voor het CGVS op 4 maart 2008 dat u, in de periode dat u in Iran verbleef (november 2006 tot februari 2007), af en toe naar Irak terugkeerde voor uw maandelijkse handtekening en een bezoekje aan uw familie in Kirkuk (zie gehoorverslag CGVS, 4 maart 2008, p.5) en zei u uitdrukkelijk zelf dat u zich een laatste keer in maart 2007 ging aanmelden in Qaranhandjir (zie gehoorverslag CGVS, 4 maart 2008, p.14). Dit is een geheel andere versie van de feiten en is dan ook hoogst opmerkelijk. Gezien het hier gaat om de feiten die rechtstreeks tot uw vlucht uit Irak hebben geleid, kan verwacht worden dat u hier enigszins coherente verklaringen over aflegt.

Tijdens het interview voor het CGVS van 16 februari 2012 gaf u nog een andere versie van de feiten, namelijk dat u in de eerste periode na uw vrijlating (tijdens uw verblijf bij uw vriend in Suleymania) gedurende drie maanden wekelijks zelf naar de Asayesh bent gegaan om u aan te melden (zie gehoorverslag CGVS, 16 februari 2012, p.12). Bovenstaande discrepanties zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen wederom op de helling.

Tijdens het interview voor het CGVS van 16 februari 2012 werd u geconfronteerd met bovengaande. Uw verklaring als zou u door de lange duur van uw asielprocedure veel vergeten zijn, is niet afdoende. Het kan immers aangenomen worden dat u dergelijke zaken, die niet als details kunnen beschouwd worden, eenduidig zou kunnen verhalen. Ook uw verklaring als zou u niet helemaal tevreden zijn met de tolkprestaties tijdens uw voorgaande interviews voor het CGVS is niet afdoende (zie gehoorverslag CGVS, 16 februari 2012, p.15-16). Tijdens de eerdere interviews voor het CGVS van 4 maart 2008 en 16 oktober 2008 werd u immers uitdrukkelijk de vraag gesteld of u de tolk goed begreep. Ook werd u aan het begin van het interview gevraagd om van eventuele problemen tijdens het gehoor melding te maken. U verklaarde uitdrukkelijk de tolk goed te begrijpen en niets in uw asielerklaringen wijst erop dat u tijdens deze interviews problemen had met de vertaalprestaties van de tolk (zie gehoorverslag CGVS, 4 maart 2008 en gehoorverslag CGVS, 16 oktober 2008, p. 2).

Uit bovengaande dient dan ook te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u na uw vrijlating door de PUK effectief nog door deze beweging gevisieerd werd.

In verband met deze vrijlating dient overigens te worden opgemerkt dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u in 2006 door de PUK werd vrijgelaten na het betalen van een som van 20.000 dollar (zie gehoorverslag DVZ, nummer 41). Tijdens het interview voor het CGVS sprak u van een borgsom van 10.000 dollar (zie gehoorverslag CGVS, 16 februari 2012, p.11) en tijdens het gehoor van 16 oktober 2008 (p.5-12) ontkende u nog dat u een borg moest betalen. Dit alles is hoogst merkwaardig. Bijgevolg rijzen ook er ook over dit aspect van uw asielmotieven de nodige twijfels.

Bovenstaande opmerkingen zetten verder de geloofwaardigheid van uw asielerlaas op de helling. Dat u na het verlaten van de PKK effectief problemen heeft gekend met de PUK maakt u bijgevolg niet aannemelijk. U legt evenmin stukken voor die de door u aangehaalde problemen met of vrees voor de PUK zouden kunnen ondersteunen.

Voor wat betreft uw verklaringen als zou u problemen kennen met de PKK (PCDK) omdat u uit de partij stapte, dient het volgende te worden opgemerkt. U maakte geenszins aannemelijk thans in Irak door de PKK (PCDK) te zijn gezocht. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt bovendien dat uw familie sinds 2008 geen enkel probleem met leden van de PKK (PCDK) heeft ondervonden, wat er in de

huidige context niet op wijst dat u thans gezocht wordt met het oog op vervolging (zie gehoorverslag CGVS, 16 februari 2012, p.3 en p. 17). U bracht geen elementen naar voor waaruit blijkt dat u thans door PKK (PCDK) gevisieerd wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.17).

Opmerkelijk in dit verband is overigens de vaststelling dat u enerzijds stelt dat u de PKK/PCDK achter zich heeft gelaten en ten gevolge hiervan problemen vreest met uw vroegere strijdmakkers. Anderzijds stelt u dat u vanuit België nog vaak contact heeft met Faye Gulpi ("als vrienden"), u hem in België reeds heeft ontmoet en u hem ondermeer heeft meegedeeld dat u zich heden in België schuilhoudt (zie gehoorverslag CGVS 16 oktober 2008 p.12-13 – CGVS 16 februari 2012 p. 6-7-8-9-10-11). Dit is uitermate opmerkelijk aangezien het deze Faye Gulpi is die aan het hoofd stond van PCDK. Uzelf omschrijft hem als de stichter van het door de PKK opgerichte PCDK (zie gehoorverslag CGVS 4 maart 2008 p.6). Dat u enerzijds op de loop bent voor de PKK/PCDK maar anderzijds nog contacten hebt met een leidinggevend figuur van deze beweging en u hem zelf toevertrouwt waar u heden verblijft, is zeer opmerkelijk.

Wat dit betreft is het verder opmerkelijk dat u, gevraagd tijdens het eerste gehoor naar de reden waarom u zich distantieerde, hier allerm minst overtuigende verklaringen over kan afleggen. Zo stelt u eenvoudigweg dat u aan uzelf moest denken, dat u het beu was. Voor iemand die tot iets voordien een vrij verantwoordelijke positie in de partij had, is dit een weinig overtuigende verklaring (zie gehoorverslag CGVS 4 maart 2008 p.10). Gevraagd wat u dan heeft doen beslissen de partij de verlaten, verwijst u naar de veranderende doelstellingen van de PKK en het feit dat er binnen de beweging conflicten waren tussen de Koerden uit het noorden en deze uit het zuiden. Echter, het eerste blijkt al het geval te zijn sinds 2003 en het laatste zelfs al sinds de oprichting van de PKK. Ook deze verklaringen omtrent uw motivatie om de PKK/PCDK achter u te laten, overtuigen allerm minst. Uiteindelijk wordt u nogmaals gevraagd naar de factoren die u deden besluiten uit de partij te stappen. Uw antwoord, nl. dat u dacht dat u voor uw toekomst moest kiezen, is wederom bijzonder algemeen en overtuigt allerm minst als reden voor de belangrijke stap die u zegt te hebben gezet (zie gehoorverslag CGVS 4 maart 2008 p.10-11-16). Dat u er in het geheel niet in slaagt om kort na u aankomst in België op een aannemelijke manier voor te stellen waarom u uit de PKK/PCDK zou gestapt zijn, is een opmerkelijke vaststelling en roept verdere twijfels op bij uw asielmotieven en de redenen waarvoor u uw regio van herkomst verlaten heeft.

De overige door u neergelegde documenten tenslotte, namelijk stukken uit uw dagboek toen u bij de PKK in het Qandil-gebergte verbleef, een brief van een voormalig partijlid van de PKK aan u gericht, een lidkaart van de PCDK, een lidkaart van de Djila Art Association, enkele door u geschreven krantenartikels (in de krant Welat en Roshnay) van 15 november 2001 en 31 juli 2002 over de PKK en cultuur en enkele foto's waarmee u uw voormalig activisme bij de PKK wenst aan te tonen, zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Ze bevestigen uw voormalig activisme voor de PKK (PCDK), uw artistieke kwaliteiten en het feit dat u in het verleden enkele krantenartikels schreef over de PKK, wat hier niet ter discussie staat.

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Kirkook in de provincie At-Tamim in 3 Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Kirkook te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkook in de provincie At-Tamim wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Kirkook merkbaar verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Kirkook is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Kirkook. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met

geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in Kirkook leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB " De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak Ninewa/Kirkook dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Baghdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Kirkook is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kirkook subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkook nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Kirkook dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Kirkook aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Kirkook blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Kirkook is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Kirkook, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Kirkook actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Kirkook aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Ondergeschikt voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming

van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) opgemerkt dient te worden dat zijn identiteitskaart en zijn nationaliteitsbewijs valse documenten zijn, (ii) hij in de loop van de asielprocedure meermaals tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij na zijn vrijlating door de PUK effectief nog werd geviséerd door deze beweging, (iii) hij ook geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij thans door de PKK (PCDK) geviséerd wordt, en (iv) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers uit Kirkoek actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekers argumenten, namelijk dat hij voet bij stuk houdt dat zijn documenten afgeleverd werden door de Iraakse autoriteiten en uit de interviews blijkt dat hij effectief uit Irak afkomstig is en er bijgevolg geen reden was om zijn identiteitsbewijs te laten namaken, geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de Federale Politie dat het "Nationaliteit document" uitgereikt in 2005 een totale namaking is en de identiteitskaart een "ink-jet kopij" betreft.

2.5. Verzoeker vervolgt dat het CGVS naar een tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker verwijst, met name een tegenstrijdigheid met betrekking tot de tijdstippen waarop hij zich diende aan te melden bij de Asayesh, en stelt dat het een kleine tegenstrijdigheid betreft op basis waarvan het volledige asielrelaas niet in twijfel kan worden getrokken en de frequentie van zijn bezoeken aan de Asayesh slechts een fractie zijn van het volledige asielrelaas. Hij verklaart de tegenstrijdigheid door te verwijzen naar het tijdsverloop en argumenteert dat het niet kan zijn dat hij slechts vier jaar later opnieuw wordt opgeroepen voor een verhoor om dan tegenstrijdigheden in details aan te halen en tegen hem te gebruiken.

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat het niet kan dat er na vier jaar tegenstrijdigheden in details worden aangehaald om tegen hem te gebruiken. Echter, verzoekers verklaringen over de frequentie waarbij hij zich moest aanmelden bij de Asayesh zijn geen details en redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoeker zich ook na vier jaar zou kunnen herinneren of hij zich na zijn vrijlating wekelijks dan wel dagelijks diende aan te melden en hoelang hij zich persoonlijk aanmeldde, indien het hele relaas op enige waarheid zou berusten. Daarenboven betwist verzoeker niet dat hij ook met betrekking tot de beweerd borgsom, teneinde vrijgelaten te worden door de PUK in 2006, tegenstrijdige verklaringen aflegt. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij na zijn vrijlating door de PUK in 2006 nog werd geviséerd.

De Raad stelt voorts vast dat in de bestreden beslissing wordt overwogen en toegelicht dat verzoeker geen elementen aanbracht waaruit blijkt dat hij thans ook door de PKK (PCDK) geviséerd wordt en dat hij deze vaststelling niet betwist of weerlegt. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

De motivering met betrekking tot de neergelegde stukken wordt evenmin betwist. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. In de mate verzoeker de schending inroept van de artikelen 3 en 8 EVRM wijst de Raad erop dat, de wetgever zich voor artikel 48/4, § 2, b) inspireerde op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Het is derhalve de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker legt weliswaar ter terechtzitting krantenartikelen neer met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kirkook, meer bepaald wat de situatie van journalisten betreft, doch maakt met deze algemene informatie niet aannemelijk dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade aangezien de informatie geen betrekking heeft op de persoon van verzoeker of op zijn profiel. Verzoeker stelde dat hij verantwoordelijke was voor de culturele afdeling van de partij tussen 1996-2006 (DVZ stuk 22 en gehoor CGVS I, p. 12) en uit niets blijkt dat hij toen en thans tewerkgesteld was/is als journalist.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

2.8. Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkook" van 5 januari 2012; ter terechtzitting wordt een update SRB neergelegd van 31 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit Kirkook actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Kirkook geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in Kirkook in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit hoger aangehaalde SRB, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/ Kirkook dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Kirkook blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Kirkook lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, etnische minderheden en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Kirkook is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij behoort tot een van hoger genoemde risicogroepen tegen welke in toenemende mate doelgericht geweld wordt gepleegd. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kirkook subsidiaire bescherming toe te kennen. Met het louter betwisten van deze inschatting van de veiligheidssituatie in Kirkook brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. In de mate verzoeker stelt dat uit

het dossier zelf blijkt dat de toestand problematisch is benadrukt de Raad dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, waartoe gelet op hoger aangehaalde informatie in hoofde van verzoeker niet kan worden besloten. Daar verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Kirkoek gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker toont niet concreet aan op welke wijze artikel 8 door de bestreden beslissing zou geschonden zijn.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS